Ολοήμερες... μεγαλοστομίες (Δημήτρης Νατσιός, δάσκαλος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 10 Ιουνίου, 2010

«Οι νέοι κάνουν διάλογο, επικοινωνούν, αλλά με λόγια του αέρα. Τους δώσαμε το λόγο, χωρίς να τους δώσουμε τις λέξεις» Ν. Πολονύ

«Το παιδί διαβάζει μόνο του, εμείς δεν έχουμε χρόνο, εργαζόμαστε και οι δύο. Το μόνο που προσέχουμε είναι ο χαρακτήρας του, κοιτάμε να είναι καλό παιδί. Έτσι δικαιολόγησαν κάποιοι γονείς την χαμηλή σχολική επίδοση του παιδιού τους. Αυτήν την απάντηση ψέλλισαν, για να δικαιολογήσουν την έλλειψη στοργής, την μοναχικότητα στην οποία έχουν καταδικάσει το παιδί τους. Υπάρχει ένα μεγάλο πρόβλημα, «εισαγόμενο» κι αυτό, στην ελληνική κοινωνία σήμερα: Τα παρατεταμένα ωράρια εργασίας των γονέων στερούν τα παιδιά από την πιο τρυφερή και συναισθηματική στιγμή της κοπιαστικής τους ημέρας: το γυρισμό στο σπίτι, την αγκαλιά της μητέρας, το χάδι του πατέρα. Το κράτος φρόντισε με τον θεσμό του ολοήμερου σχολείου και νηπιαγωγείου να επουλώσει το κοινωνικό αυτό πρόβλημα. Η κρατική όμως πρωτοβουλία, όπως και στην περίπτωση των «ΚΑΠΗ», ανακουφίζει τους εργαζόμενους γονείς, αλλά δεν αναπληρώνει την απαραίτητη γι' αυτήν την ηλικία στοργή και αγάπη των γονέων. (Τι τραγικό! Η αποθέωση της υλικής ανέσεως και ευημερίας από την μια και η εξαντλητική, από την άλλη, προσπάθεια των ζευγαριών να βρουν «μια θέση στον ήλιο», μια θέση «απασχόλησης», άλλαξε ριζικά την όψη και τις παραδοσιακές συνήθειες της ελληνικής οικογένειας. Θύματα αθώα αυτής της νοοτροπίας τα παιδιά και οι γέροι γονείς, οι δυο πιο ευπαθείς συναισθηματικά ομάδες του κοινωνικού συνόλου. Η εγκατάλειψη όμως των γερόντων στην επαγγελματική φροντίδα των γηροκομείων, που ονομάζονται κατ' ευφημισμόν οίκοι ευγηρίας ή γαλήνης, και η «ολοήμερη» παραμονή των παιδιών στο σχολείο, οδηγούν σε συναισθηματική και πνευματική απομόνωση. Την στοργή και την αγάπη όμως, το «δίδυμο» αυτό λίπασμα της ψυχικής υγείας, τις βρίσκεις μόνον στην ζεστή οικογενειακή εστία).

Διάβασα πρόσφατα σ' ένα ένθετο της εφ. «Ελευθεροτυπία» μια συνέντευξη του υπουργού Παιδείας, όπου τόνιζε πως όραμά του είναι να γίνουν όλα τα σχολεία της Ελλάδος ολοήμερα, διότι... έτσι πράττει η «φωτισμένη» Δύση. (Ολοήμερο σχολείο

σημαίνει αυτό που μας λέει η λέξη: σχολείο όλη την ημέρα, τα παιδιά θα φεύγουν από το σπίτι «όρθρου βαθέως» και θα επιστρέφουν στο σπίτι τους «κατά το ηλιοβασίλεμα»). Το μέτρο, όπως είπαμε, «λύνει» τα χέρια των γονέων που εργάζονται ως αργά το απόγευμα, «δένει» όμως τα παιδιά, τα στενοχωρεί, τα απογοητεύει, τα πικραίνει, γιατί στερούνται την λησμονημένη σήμερα «οικογενειακή θαλπωρή». (Ωραία λέξη! Παράγεται από το αρχαιοελληνικό ρήμα θάλλω που σημαίνει ανθίζω. Τα παιδιά είναι άνθη που ανθίζουν και «θάλλουν» μες στην θαλπωρή της οικογένειας). Έχω την εντύπωση πως αν εφαρμοστεί ο θεσμός τού ολοήμερου σχολείου θα οδηγηθούμε στα αποτρόπαια «σουηδικά» πρότυπα. Τα παιδιά των 18 ετών, όταν δηλαδή ενηλικιωθούν, εκπαραθυρώνονται από τους γονείς τους, αναζητούν άλλη στέγη ή -αν είναι δυνατόν- τους πληρώνουν ενοίκιο. Κι αυτή η σχέση, η απρόσωπη και αφύσικη, είναι απόρροια της αποξένωσης, της διάλυσης του οικογενειακού θεσμού, της συναισθηματικής εξαθλίωσης γονέων και παιδιών. Σήμερα με τις ξένες γλώσσες, με τα μπαλέτα, τα ωδεία, τα αθλήματα και την τηλεόραση, ο μόνος χρόνος που συναντιούνται γονείς και παιδιά είναι λίγο πριν από τον ύπνο, για να φιληθούν και να πουν «καληνύχτα». Αν επιστρέφουν από το σχολείο κατά τις πέντε, θα έχουμε συγκατοίκους και όχι οικογένεια. Η έλλειψη όμως του προτύπου που λέγεται πατέρας ή μητέρα θα κατασκευάσει τις εξαμβλωματικές προσωπικότητες που θα αποτελέσουν τις μέλλουσες γενιές. Όπως σημειώνει κάποιος ψυχολόγος: «Τα παιδιά μισούν τις συμβολικές ή τις πραγματικές πόρτες που τα κλείνουν έξω απ' την ζωή των γονέων τους». (Η συγγραφέας Γαλάτεια Γρηγοριάδου-Σουρέλη, η καλύτερη της παιδικής λογοτεχνίας, σ' ένα κείμενό της για την οικογενειακή αγωγή λέει τα εξής θαυμάσια. «... ποιο παιδί φεύγει σήμερα για το σχολείο και κάποιος βρίσκεται πίσω του να το σταυρώσει και να του πει «νά 'χεις την ευχή μου, η Παναγιά μαζί σου»; Ακόμα και από την ευχή μας έχουμε στερήσει τα παιδιά μας»). Έχουμε ως λαός το προνόμιο να είμαστε πίσω από τον λεγόμενο πολιτισμένο κόσμο. Λέω «προνόμιο», διότι έχουμε την δυνατότητα να επωφεληθούμε από τα λάθη του. Η διάλυση του οικογενειακού θεσμού στην Δύση (20% των γερόντων στα γηροκομεία, 50% των παιδιών μεγαλώνουν μ' έναν γονέα) μας προσφέρει λαμπρή ευκαιρία για να σκεφτούμε με υπευθυνότητα όσα συνδέονται με την αγωγή και ανατροφή των παιδιών. Το να λέμε ότι δεν έχουμε χρόνο για τα παιδιά, πολύ απλά, σημαίνει ότι παραιτούμαστε από την γονική ευθύνη. «Στον κόσμο όμως ερχόμαστε για να δώσουμε και όχι για να πάρουμε». Το μόνο που θέλουν τα παιδιά, εξάλλου, είναι αγάπη, η οποία τα πάντα υπομένει και στέγει και ουδέποτε εκπίπτει».

Αυτά τα έγραφα το Νοέμβριο του 2002 (εφ. «Χρόνος» Κιλκίς), όταν, νομίζω, υπουργός Παιδείας ήταν ο κυρ- Πέτρος Ευθυμίου, ο οποίος ανήκει στο «νηπιαγωγείο» της Νέας Τάξης, σε σύγκριση με την τωρινή διαβιουπουργό που κατέχει διδακτορικό και επαγγέλλεται το Νέο Σχολείο.

Παρένθεση. Ένα από τα παράδοξα έως γελοιότητας, που συμβαίνουν σε τούτο το

δύσμοιρο τόπο είναι και το εξής: όταν κάποιος επίδοξος κοσμοδιορθωτής θέλει να αποστασιοποιηθεί από αμαρτωλό παρελθόν, να υποδυθεί τον καινοτόμο, τον ανατροπέα των πάντων, δεν προχωρεί σε ριζικές αλλαγές, αλλά πρωτίστως, για εντυπωσιοθηρία, βαφτίζει τις προθέσεις του με το εύηχο επίθετο «νέος». Επικολλά το «νέος» στο εγχείρημα και αυτό θεωρείται ως περίπου επιτυχία. (π.χ. νέα Νέα Δημοκρατία). Η λέξη υποκαθιστά το έργο. Πώς το έλεγαν οι αρχαίοι; Καταντήσαμε «*θεαταί λόγων και ακροαταί έργων*». Ο λαός μας όμως λέει κάτι σοφότερο για όλους αυτούς τους σωτήρες και…φωστήρες. Ήθελε η κουκουβάγια να αλλάξει τη φωλιά της, «να μετακομίσει», γιατί γέμισε κουτσουλιές. Την βλέπει ένα άλλο πουλί και της λέει: «όπου και να πας τον κώλο σου θα τον πάρεις μαζί σου».

Διδάσκω σε σχολείο που επιλέχτηκε μεταξύ άλλων 800, για να λειτουργήσει από τη νέα χρονιά ως ολοήμερο. Το υποχρεωτικό πρόγραμμα για όλους τους μαθητές θα είναι από τις 8.00 έως τις 14.00. Τώρα πώς θα αντέχουν τα πρωτάκια σε καθημερινά επτάωρα, αυτό δεν μας εξηγείται, αρκεί που θα φοιτούν στο Νέο Σχολείο. Εισάγονται από την πρώτη δημοτικού τα Αγγλικά και οι, μεσσιανικής υφής, νέες τεχνολογίες. Έξοχα! Πριν ακόμη οι μαθητές ψηλαφήσουν τους μηχανισμούς της μητρικής τους γλώσσας, θα διδάσκονται και τη «δεύτερη επίσημη γλώσσα» του κράτους μας, όπως δήλωσε παλαιότερα η διαβιουπουργός. Να σημειωθεί και τούτο. Στην πέμπτη και έκτη Δημοτικού οι μαθητές θα διδάσκονται 5 ώρες εβδομαδιαίως ξένες γλώσσες και 7 ώρες την ελληνική. (Γιατί όχι μια ώρα αρχαία ελληνικά στην έκτη Δημοτικού, απλά κείμενα, για εξοικείωση; Λησμόνησα όμως ότι το Νέο Σχολείο, σύμφωνα με τις ολοήμερες μεγαλοστομίες, «γκρεμίζει τους τοίχους»… και καταστρέφει αδίστακτα τις εθνικές μας ρίζες.) Δόξη και τιμή εισέρχεται, εισβάλει από την πρώτη και ο υπολογιστής. Σχολείο – ΚΕΠ, μάθημα – ζάπινγκ, αποχαύνωση και αμάθεια.

Επαναλαμβάνω τα λόγια Γάλλου σοφού: «Ίσως το ερώτημα που πρέπει να μας απασχολεί δεν είναι σε τι κόσμο θ’ αφήσουμε τα παιδιά μας, αλλά τι παιδιά θ’ αφήσουμε σ’ αυτόν τον κόσμο».

Νατσιός Δημήτρης
δάσκαλος-Κιλκίς

(Πηγή: "Αντίβαρο")